No. 1146 Zaterdag 16 December 1905. 22ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20,

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 15 Dec. 1905.

De Boycott opgeheven?

Nauwelijks was verleden Zaterdag ons blad verscheuen, of van alle kanten riep men ons de blijde tijding toe: „De Boycott is opgeheven, alles is in orde, onze zeilschepen worden weer toegelaten in de havens van Venezuela."

Van harte namen wij deel in die algemeene vreugde, maar konden toch een geringen twijfel aan de waarheid van het bericht niet onderdrukken.

Officieel was er nog niets medegedeeld. Wij konden dus niet uitmaken *in hoeverre* het laatste belemmerende decreet door President Castro was opgeheven.

Eindelijk kwam Dinsdagmorgen de H.E. G. heer J. H. de Reus, Holland's Zaakgelastigde, uit Caracas hier aan met de *Maracaibo*. Nu zouden wij spoedig zekerheid ontvangen, want wij begrepen, dat de komst van Z. H. E. G. wel in eenig verband zoude staan met de herope-ning onzer zeilscheepvaart.

Dienzelfden dag ontvingen wij een Extra-Nummer van „*De Curaçaosche Courant.*" waarin de Kamer van Koophandel en Nijverheid het volgende mededeelde:

Hierbij wordt ter kennis van den handelstand en de reederijen gebracht, dat door den HoogEdelGestrengen Heer Gouverneur der kolonie aan de Kamer op heden mededeeling is gedaan, dat de Consul van Columbia, alhier, door de regeering van Venela gemachtigd is om schepen, naar de havens van Venezuela vertrekkende, te despacheeren.

Door dit besluit van het Gouvernement van Venezuela wordt de voor zeilschepen laatst bestaan hebbende moeilijkheid opgeheven."

Dienzelfden avond verscheen een advertentie van den Consul van Columbia M. A. Torres E in *El Imparcial*, waarin diens benoeming werd medegedeeld tot Consulair Vertegenwoordiger van Venezuela.

Wij kwamen derhalve tot de volle zekerheid, dat er niets anders was geschied dan een benoeming van een Consulairen Vertegenwoordiger van Venezuela op het eiland Curaçao.

Onze eerste, groote vreugde werd hierdoor veel, zeer veel bekoeld.

Het officieel bericht der Kamer van Koophandel en Nijverheid moet derhalve *zeer voorzichtig* worden gelezen.

De voor zeilschepen laatst bestaan hebbende moeilijkheid" is niet opgeheven, noch voor Bonaire, noch voor Aruba. Alleen op Curaçao kunnen de zeilschepen worden uitgeklaard door den Columbiaanschen Consul; de andere twee eilanden missen nog hun consulaire vertegenwoordigers van Venezuela, zoodat van daaruit geen enkel zeilschip naar Venezuela kan vertrekken.

Zeker, toch blijft er reden voor vreugde en dankbaarheid jegens President Castro; ons hoofdeiland is ten minste van een zwaren last, welke ons dreigde dood te drukken bevrijd. Maar ook voor Curaçao is nog niet alles bereikt. Ook voor Curaçao blijft van kracht het verbod, dat schepen van minder dan 40 ton inhoud de havens van Venezuela mogen aandoen, terwijl voor Bonaire en Aruba beide dwangmaatregelen nog van volle kracht blijven.

Er is derhalve nog slechts een heel klein begin gemaakt met concessies, welke wij reeds lang verwacht hadden.

Onverklaarbaar blijft het ons, dat dergelijke maatregelen, vooral de laatste: algeheele boycott onzer zeilschepen, genomen is kunnen worden door een *bevriende* natie. Boycotten doet men niet uit vriendschap.

Hoe is het mogelijk, vragen wij ons zelven af, dat zulk een onmogelijke toestand meer dan acht weken lang heeft bestaan op Curaçao en nu nog voortduurt voor Bonaire en Aruba? Is nu niet bewezen, dat wij geheel en al zijn overgeleverd aan genade of ongenade van Venezuela! Kan dat land nog eerbied hebben voor onze Regeering, welke hare onderdanen op dergelijke willekeurige, vernederende wijze liet behandelen zonder op te komen voor haar rechten en eerbied af te dwingen voor ons gezag?

Welken waarborg bezitten wij nu, dat in het vervolg een zelfde boycott—maatregel niet opnieuw zal worden toegepast? Wijst de geheele gang van zaken niet duidelijk uit, dat wij slechts ten deele aan de diplomatie van den heer De Reus, maar veel meer aan de welwillendheid van President Castro te danken hebben, dat het eiland Curaçao althans, eindelijk daarvan bevrijd werd.

Onze zaakgelastigde te Caracas heeft reeds bij het begin der boycott een rekest ontvangen uit Curaçao. Wij mogen derhalve veronderstellen, dat Z. H. E. G. aanstonds alle moeite heeft aangewend om aan dien onvriendelijken maatregel een einde te maken. Waaraan is het nu toe te schrijven, dat de heer De Reus nog minstens zes weken wachten moest vooraleer hij zijn zending als geslaagd kon beschouwen?

Verklaren kunnen wij dit onbegrijpelijke feit niet, of Venezuela moest overtuigd zijn van onze onmacht.

Zijn onze rechten nu niet verkort, onze nationale eer geschonden, bewezen onze onmacht?

Is het niet onnatuurlijk, dat wij thans grooter dank verschuldigd zijn aan President Castro, dan aan ons eigen Bestuur of Regeering?

Wilde het prestige van onze Natie geen schade lijden, dan had de Diplomatie er voor moeten zorgen, dat zulk een alleronvriendelijkste daad van Venezuela *onmiddellijk* weer *geheel en al* werd goed gemaakt en niet slechts ten halve en dan nog na acht weken.

De Koningskeuze in Noorwegen.

Nadat het geheele Noorsche volk met 259,563 stemmen tegen 62,264 zich ten gunste van het koningschap tegenover de republiek had uitgesproken, werd door de volksvertegenwoordiging, de Storthing, den persoon aangewezen en met algemeene stemmen de keuze bepaald op prins Karel van Denemarken.

Het feit dezer koningskeuze komt ons, in onzen tijd en in de omstandigheden, welke het vergezelden, belangrijk genoeg voor, om van een meer algemeen standpunt daaraan op deze plaats een beschouwing te wijden.

Het is reeds dikwijls gezegd: *les rois 's en vont.*"

In onzen tijd zou voor beschaafde en hoog outwikkelde volken het Koningschap alle waarde verloren hebben en de republiek de eenige passende regeeringsvorm moeten heeten. Dat nog nieuwe koninkrijken verrezen bijv. in de Balkanlanden, kon zijnde verklaring vinden in de achterlijkheid eener onwetende en weinig ontwikkelde bevolking, voor welke het hoogste Staatsgezag zich met uiterlijke praal moet omgeven, daar het volk de behoefte aan dergelijk vertoon en aan de hand van een autocratischen heerscher nog niet is te boven gekomen; de meer beschaafde Europeesche natiën zouden niet beter kunnen doen dan het voorbeeld der Nieuwe Wereld zoo spoedig mogelijk in hare wijze van Staatsregeling en Staatsbestuur na te volgen.

Het Noorsche volk heeft er anders over gedacht. Geheel vrij van eenige ongeoorloofde pressie, niet onder den drang van geweldige gebeurtenissen, of van een of andere fascineerende persoonlijkheid heeft het in dagen van volkomen kalmte, terwijl de keuze van den hooggeprezen republikeinschen regeeringsvorm geheel vrij stond met ruim vier-vijfden van de uitgebrachte stemmen zijne voorkeur uitgesproken voor de monarchie.

***

Kan deze keuze wellicht aan gemis van staatkundige of algemeene ontwikkeling, van democratischen zin bij het Noorsche volk worden toegeschreven?

Klaarblijkelijk noch het een, noch het andere.

Dat het Noorsche volk in staatkundigerijpheid bij geen andere Europeesche natie achterstaat, heeft het nog zoo pas door de wijze, waarop het de afscheiding van Zweden heeft tot stand gebracht, op schitterende wijze

Feuilleton.

Levend Begraven.

Het was op een kouden Novemberavond van het jaar 1879, toen in een stil vertrek der aangename restauratie van het Weenerkunstenaarshuis ik met kapitein Z. een partij schaak speelde. Toen de laatste reeds een aanzienlijke bres in mijne stelling geschoten had, trad de ons bevriende dokter R. binnen. Vriendelijk lachend begroette de dokter ons beiden, maar wij bemerkten spoedig, dat heden zijne vroolijkheid slechts gemaakt was.

—Wat hebt gij, dokter? vroeg ik gij schijnt slecht geluimd vandaag,

—Ik had een strijd met een mijner collega's. Denk eens, heeren, sedert drie dagen ligt bij ons in het lijkenhuis het lijk van een vijftienjarig meisje. Hare wangen bloeien nog als twee rozen en van een lijkreuk is er geen spoor. Mijn collega wil het lijk laten begraven Ik verzet mij met geweld, daar het mogelijk is, dat zij slechts schijndood is.

—En is het meisje nu reeds begraven? vroeg de kapitein.

—Goddank, nog niet. Maar wat deert u, kapitein? Gij zijt werkelijk doodsbleek.

Na een pijnlijke stilte veegde de kapitein zuchtend zijn voorhoofd af en zeide:

—O, het is ontzettend, schijndood te zijn, in een doodkist te liggen en met volle bewustzijn alle voorbereidingen voor de begravenis te hooren, zonder ook maar het geringste teeken van leven te kunnen geven. Hoort daarom de reden van mijn afschuw er van: Ook ik was eens schijndood en heb de vreeselijke oogenblikken van zulk een ongelukkige doorgemaakt. Pas 12 jaar oud, kwam ik na den vroegen dood mijns vaders, een officier, op de militaire school. Ik was een zwak kind, en werd spoedig zwaar ziek; het was mijne in behoeftige omstandigheden verkeerende moeder niet mogelijk de lange reis te maken om mij te komen opzoeken.

Ik werd steeds zwakker, tot ik op zekeren dag bemerkte, dat mijne ledematen geheel verstijfd waren, als van een doode. Als lood lag de tong in mijn mond achter de vastgesloten tanden. De bloedsomloop scheen opgehouden, alle zintuigen gestorven, alleen de denkkracht en het gehoor hadden mij niet verlaten, ja ik hoorde nog scherper dan anders. Op eens hoorde ik een gedruisch, meerdere personen waren de kamer ingekomen. De dokter—ik herkende hem aan zijn stap—naderde mijn bed en scheen mij, naar ik vermoedde, te betasten, ofschoon ik zijne aanraking niet voelde. Lang duurde zijn onderzoek, eindelijk hoorde ik hem zeggen: „Geef mij een naald." Na geruimen tijd hoorde ik hem weder: „Zeldzaam, zeldzaam is het toch, het is alsof de knaap leeft, die frissche wangen en lippen.

—Ik verzoek u, dokter, onderbrak hem iemand anders, naar deze donkere vlekken op den rechterarm te zien, het zijn ontwijfelbaar doodsvlekken.

—Goed gezegd, collega, maar toch wil de gedachte mij niet uit het hoofd; maar laten wij een laatsten proef met hem nemen, het kan niet schaden. Geef een licht en zegellak.

Ik hoorde het schrappen van een lucifer en toen doodsche stilte. Eindelijk zei de geneesheer:

—Ontbloot zijn borst...... zoo...... en nu het lak en hier dicht bij het licht, nog dichter bij het licht, nog dichter bij, opdat de gloeiënde lak kan druppelen op de borst van den knaap.

getoond. Wij laten het staatsrechtelijk geoorloofde van de opzegging der Unie voor het oogenblik buiten beschouwing, doch afgezien hiervan moet erkend worden, dat de wijze, waarop de sinds jaren voorbereide revolutie, waardoor een geheel volk zijn volstrekte onafhankelijkheid terugnam, voorbeeldig mag genoemd worden.

Ten voorbeeld aan andere natiën mag ook gesteld worden de houding der bij de stemming geslagen republikeinsche partij, die zoodra de meerderheid anders besliste, op loyale wijze, zonder ijdele demonstratiën of nuttelooze protesten, heeft berust en haar volkomen onderwerping aan den gekozen regeeringsvorm heeft uitgesproken.

Neen, als het op staatkundige rijpheid aankomt, neemt het Noorsche volk zeker een zeer hooge plaats in.

Hetzelfde geldt van de algemeene ontwikkeling. Vooral indien men in aanmerking neemt, dat een groot gedeelte des lands uiterst schaars bevolkt is, terwijl de woeste bergachtige natuur en het ruwe klimaat de gemeenschap hoogst moeilijk maken en de verspreiding van het onderwijs in den weg staat, kan gezegd worden, dat de intellectueele ontwikkeling van het Noorsche volk een hoog peil heeft bereikt. Anaphalbeten komen zelfs in de afgelegenste streken zoo goed als niet voor.

Wat eindelijk de democratische gezindheid aangaat, wordt zeker het Noorsche volk door geen ander in Europa overtroffen. Het staat op dit punt, met het Zwitsersche volk ten minste op ééne lijn. Een erflijke of geld-aristocratie kent men in Noorwegen niet. Onder dit opzicht juist onderscheidt het zich van Zweden, waar de adel steeds zekere rol vervuld heeft en waar men bij de verschillende klassen begrippen aantreft welke met de gelijkheidsideeën der Noorsche democraten meer of minder in tegenspraak zijn.

Geen zucht voor praal of schijnvertoon, geen dweepen met verouderde begrippen, geen prestige ook van een of ander vorstelijk geslacht heeft in Noorwegen bij de beslissing tusschen monarchie of republiek en bij de koningskeuze den doorslag gegeven of zelfs eenigen invloed uitgeoefend. Lettende op den geest en de sympathie had men bij de volksstemming veeleer een geheel tegenovergestelden uitslag moeten verwachten.

*
* *

Het Noorsche volk echter — en ziedaar het feit, hetwelk ons de verklaring schijnt van zijn genomen beslissing — is een bij bij uitstek nuchter volk. Verstandelijke, practische overwegingen gelden bij dit volk zeer veel, zoo niet alles.

Vandaar, naar het ons voorkomt dat de sociaal-democratie, die ook in Noorwegen niet onbekend of zonder beteekenis is, bij de jongste beslissingen zoo weinig heeft in te brengen gehad. De groote meerderheid van het Noorsche volk heeft ingezien, heeft begrepen, dat zijn werkelijke, niet slechts idieële, maar ook zeer bepaaldelijk zijn stoffelijke belangen beter gediend werden door de instelling der monarchie dan door die eener republiek.

Deze erkenning door het Noorsche volk in onzen tijd schijnt ons een gebeurtenis van beteekenis. Zij schijnt ons daarbij een daad, welke aan het gezond verstand van dat volk en aan zijn politieken zin tot hooge eer verstrekt.

O, zeker! Wij weten het, dat geen enkele regeeringsvorm als zoodanig is af te keuren. Wij weten het, dat wij als katholieken, geestverwanten hebben onder de republikeinen in Noord-Amerika en Zwitserland, ook in Frankrijk. Doch dit feit maakt ons niet blind voor de groote voordeelen, welke ook in onzen tijd de monarchie voor de meeste volken medebrengt en behoeft voor ons allerminst een beletsel te zijn, om — met het noodige voorbehoud ten aanzien van volken, die monarchie nooit of althans sinds eeuwen niet meer gekend hebben — aan de constitutioneele en erflijke monarchie voor de beschaafde Rijken van Europa een voorkeur boven andere regeeringsvormen toe te kennen.

Wat de Noren bij hun keus hoofdzakelijk zal bewogen hebben? — Het kan geweest zijn de overweging, dat de vriendschappelijke betrekkingen tot de goede buitenlandsche Mogendheden meer gewaarborgd zijn onder een Koningshuis, dat door banden des bloeds en door nauwe persoonlijke relatiën in betrekking staat tot de voornaamste Vorstengeslachten van Europa. Misschien ook heeft de meerderheid onder hen begrepen, hoe wenschelijk het is voor de rust van den Staat, dat de overgang van het hoogste gezag steeds plaats hebbe volgens een vaste, onwrikbare wet, zoodat eene zich telkens na een zeker aantal jaren hernieuwende strijd tusschen eerzuchtigen om het hoogste gezag in den staat is uitgesloten; hoe het van belang is, dat de persoonlijke en familiebelangen van de opeenvolgende dragers van het hoogste gezag door onverscheurbare banden met de belangen der natie zijn verbonden; van hoe onschatbare waarde en beteekenis het kan zijn in uren van strijd en gevaar, zooals die in de geschiedenis van elk volk voorkomen, dat er één persoon in den Staat gevonden worde, tot wien all n als den van natuurwege gegeven leider opzien, die zelf één is met de banier, die hij in handen draagt. Daarbij kan aan de Noren het voorbeeld en de persoonlijkheid voor den geest gestaan hebben van verscheidene thans in Europa constitutioneel regeerende vorsten: een Keizer Wilhelm II, een Koning Edward VII, een Leopold II van België...... Wat hebben zij, ondanks hun gebondenheid aan constitutiën, niet voor de door hen geregeerde volken tot stand weten te brengen! Door de macht van hun persoonlijkheid, — zonder twijfel! Maar dan toch alleen, omdat die persoonlijkheid aan hun vorstelijke waardigheid het prestige en de kracht ontleende, welke niet konden gemist worden, wilden zij hun plannen en bedoelingen tot werkelijkheid maken.

Welke president eener Republiek, slechts voor enkele jaren gekozen, hoe begaafd en energiek, hoe invloedrijk ook, zou kunnen tot stand brengen, wat een met dezelfde gaven toegerust vorst kan uitwerken door zijn blijvenden invloed, door de kracht, welke uitgaat van zijn waardigheid nog meer dan van zijn persoon en welk aan elk zijner woorden en handelingen een invloed verschaft, hooger dan aan het woord of de handelingen van een ander, wien ook, ooit kon toekomen. De blik van een voor enkele jaren gekozen ambtenaar zal in veel gevallen natuurlijkerwijze geen verderen horizon hebben dan de dag, waarop hij zijn gezag aan andere handen zal toevertrouwen; de blik van den drager der erflijke monarchie zal zich als van zelf uitstrekken tot een tijd, dien niet hij zelf, maar volgende geslachten beleven zullen.

*
* *

Ook voor ons volk kunnen dergelijke overwegingen nuttig zijn. Boven zeer veel andere volken hebben wij het voorrecht gehad sinds bijna een eeuw een monarchie te bezitten, die onder elk opzicht een nationale mag genoemd worden. De jeugdige Vorstin, die tegenwoordig de Kroon draagt, ziet zich omringd door de sympathie en de vereering van allen in den lande, die liefde voor het geboorteland en zijn onafhankelijkheid een deugd en een plicht achten der burgers. Tot teleurstelling van zeer velen echter bleef het voortbestaan der thans regeerende dynastie — zij het langs vrouwelijke lijn — tot heden onverzekerd. Dit gaf in sommige organen, onder welke er waren die ons in andere opzichten nabij staan, aanleiding tot beschouwingen over gebeurtelijkheden, die in elk geval (naar wij mogen vertrouwen) nog zeer ver van ons verwijderd zijn; misschien ook — wij mogen het nog altijd hopen — zich nimmer zullen voordoen.

In verband met die beschouwingen werd ook gesproken van de republikeinsche geaardheid van ons Nederlandsche volk, het welk over 't geheel Oranje-gezind, maar overigens antimonarchaal zou wezen.

Wij gelooven hier niets van. De vaderlandsche geschiedenis leert, dunkt ons, geheel anders. Republikeinen hebben wij gehad, doch zelfs de meest uitstekende onder hen, zooals de De Witten, zijn nimmer populair geweest. Steeds, in tijden van gevaar het meest, en het vurigst, verlangden het volk aan zijn hoofd een Prins, een Stadhouder, die, ofschoon wettelijk niet meer dan een eerste ambtenaar van Hoogmogende Staten, (een ambtenaar, die, zooals de geschiedenis bewijst, des noods kon gemis worden) in de oogen des volks was een erflijk hoofd en aanvoerder, omgeven van al den glans en al het prestige van een nationale monarchie. En de geschiedenis van ons vaderland toont de hooge beteekenis en waarde van den Staat van zulk een erflijken leider op schier elk harer bladzijden. Wij zouden verder kunnen gaan: noch in het tijdvak vóór, noch in dat na onze Stadhouders kunnen wij bij ons volk sporen vinden van een republikeinschen aanleg of geaardheid. Heeft bijv. ons volk als geheel beschouwd, zich een volk van republikeinen getoond ten opzichte van Lodewijk Napoleon of van zijn grooten broeder?

Doch wij zouden hier pijnlijke snaren aanraken. Daarbij voor heden genoeg! Het zij ons voldoende geweest te hebben op de eigenaardige beteekenis van het feit der koningskeuze in Noorwegen voor onzen tijd en voor de tegenwoordige menschheid, — een feit, hetwelk bij ons de overtuiging versterkt, dat niet slechts voor ons geslacht, maar ook nog voor veel generatiën na ons de constitutioneele monarchie in Europa een groote en schoone rol te vervullen heeft.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Van 1 — 15 Dec. liepen onze haven binnen:

Stoombooten	13
Goeletten	5
Bijlanders	15
Totaal	33 schepen.

Van 1 — 15 December van het vorige jaar was de opgave als volgt:

Stoombooten	12
Goeletten	22
Bijlanders	14

Deze groote achteruitgang van onze scheepvaart wordt dus verklaard door het algeheel stilliggen onzer Goeletten. *Zeven* goeletten minder in twee weken! Dit is wel een heldere illustratie op de groote beteekenis der boycott van onze zeilvaart.

*
* *

Wij lezen in *The Catholic News* van Trinidad, dat de fransche kruiser *Jean Bart* koers zou zetten naar Martin que om zich daar te voegen bij de oorlogsschepen: *Desaix-Lavoisier, Chasseloup Loubat, Jurien de la Gravière* en *Troude.*

Andere bladen o. a. de *Herald* van 2 December ll. weet mede te deelen dat al deze schepen voortdurend onder stoom liggen. Krijgen we nu een vlootdemonstratie, of krijgen we die niet? President CASTRO is naar zijn geboorteland vertrokken en op reis om *Los Andes* te bezoeken.

Onze Gevangenen.

El Orden uit Coro publiceerde is haar nummer van 29 November ll. dat de 4 ontvluchte gevangenen in de wateren van Adicora zijn gevangen genomen en opgesloten in de gevangenis van Coro. Naar wij vernemen, zullen zij echter weer heel spoedig naar hier worden teruggezonden.

Na dit korte bevel volgde weer doodsche stilte. In de verte sloeg een klok: mijn angst was ontzettend; tevergeefs trachtte ik een teeken van leven te geven; tevergeefs, ik was een stijf lijk. Ik luisterde gespannen, nog altijd geen geluid ronom mij. Nu hief hij zich weder op, ik hoorde het; het onderzoek was afgeloopen en ik had de werking van het gloeiend lak niet gevoeld. Toen hoorde ik het vreeselijk woord van den dokter:

—Dood! men brenge het lijk in de doodenkamer, ik zal de moeder den dood van haar geliefd kind melden.

Dat was het laatste, wat ik vernam; eene doodelijke onmacht nam mijne bezinning weg. Hoe lang ik daar lag, weet ik niet; ik hoorde zoo iets van krakend stroo en een lichte huivering beving mij en het scheen, alsof een lichte levensadem mijne ledematen deed herleven. Ik trachtte mij op te richten en — het gelukte; toch kon ik niets zien, want er heerschte een ondoordringbare duisternis. Ik tastte zoover mijne armen reikten, rond om mij. Wat was dat?

Mijn hand raakte een stijf, koud lichaam en ik verschrikte geweldig. Ik poogde van mijn ligplaats op te staan; het ging niet, loodzwaar waren mijne beenen.

Iets later viel er een zwakke straal der maan door het venster en verlichtte de ruimte. Mijn bloed stolde: daar naast mij lagen drie lijken in het wit gehuld. Een schelle schreeuw kwam over mijne lippen en bewusteloos zonk ik op mijn ligplaats terug.

Haastige schreden en dof klokkengelui wekten mij weder. Ik hoorde de stem van den dokter, die met den overste der inrichting zacht sprak:

—Er is geen tijd te verliezen, de geestelijken en de genoodigden wachten reeds.

—Slechts een oogenblik oponthoud, vroeg de dokter, de moeder van den overledene komt misschien nog.

—Het kan niet langer, dokter — hierheen de kist.

Spoedig hoorde ik de doodkist neerzetten, men legde mij er in, en weldra krasten ook de schroeven boven mij. Ik trachtte mij te bewegen, te vergeefs, de vroegere stijfheid des doods hield mij weder vast. Ik beproefde te schreeuwen, ik kon niet. O, mijn God! nu word ik levend begraven.

Nu was alles klaar; de laatste schroef was in mijn doodkist gedraaid; geen ontkomen meer. Levend begraven.

Dit was het laatste, wat ik nog duidelijk kon denken; het verdere hoorde ik als in een droom.— Maar weldra wekte een stem mij weder tot helder bewustzijn; het was de stem mijner dierbare moeder.

—Ik moet mijn lieven, dierbaren jongen nog eens zien, opent de kist, ik moet hem nog een laatsten kus geven, riep zij.

—Maar, mevrouw, het gaat niet meer, de kist is reeds vast, hoorde ik den overste zeggen.

—Neem mijn leven — neem mijn alles, maar laat mij mijn kind nog eens zien.

Een angstige stilte volgde: welk een angst ik toen leed, kan geen mensch uitdrukken. Levend in een doodkist, zich door zijn lieve moeder als dood te hooren beweenen en geen teeken van leven te kunnen geven, deze pijn, mijnheeren, kan geen pen beschrijven. Eindelijk, eindelijk, na lange vreeselijke oogenblikken hoorde ik weder beweging; het ontzettend zwarte dak viel op den grond, een geschrei, en mijne moeder lag weenend aan mijn borst — een tweede schreeuw — nu van niet uit te spreken geluk. De aandoening, de geweldige opwinding had mijne levensgeesten opgewekt en ik was gered — diep ademhalend lag ik aan het trouwe moederhart.

C. S. S. V.

De Curaçaosche Scherpschuttersvereeniging zal a. s. Zondag op het schietterrein achter het Riffort haar jaarlijkschen schietwedstrijd houden.

Regen.

De Curaçaosche landbouw schijnt alle plagen van Egypte te moeten doorworstelen. De rupsen hebben reeds heele velden zoo goed als kaal gevreten. Waar de mais iets hooger stond, konden zij wel zooveel kwaad niet, maar richtten toch nog voldoende verwoesting aan om met groot verlangen weder uit te zien naar een flinke regenbui, die hen wegspoelt en vernietigt. Doch ook de droogte doet zich weer gevoelen. De uitgeputte bodem was te dorstig, het vele water, dat viel, is reeds lang verzwolgen. Een duidelijk bewijs, dat een flink regenjaar zooals dit jaar belooft te worden, hoog noodig is. Hier en daar schijnen de graszaden door opeenvolging van droge jaren alle kiemkracht verloren te hebben, geheele kale plekken treft men aan, waar men vroeger gras zag. Ook zijn er zeer veel struiken en boomen gestorven.

Dankbetuiging.

In dank ontvingen wij van de heeren HELLMUND & CIA., agenten der *Northern*-Verzekeringsmaatschappij, een wandkalender voor 1906.

Goedkoope mesjes.

Niet zonder angst zien wij de aanstaande feestdagen van Kerstmis en Nieuwjaar te gemoet. Een ieder is tegenwoordig in het bezit van een mes. Op zich zelve moge dit een der idealen zijn van onze jongens, het blijft toch, bijzonder voor hen, gevaarlijk speelgoed. Nu reeds hebben wij ondervonden, hoe twee hunner een derde niet achterna durfden loopen en dwingen mee naar school te gaan, omdat deze een mes bezat. Want onze jongens worden gauw driftig en trekken al heel spoedig hun mes, net als groote menschen. Helaas, ja, de grooten geven het voorbeeld; het messentrekken schijnt algemeen te worden. Ernstig zouden wij Ouders en Onderwijzers aan raden, zoo niet voor goed, dan toch gedurende de Kerst— en Nieuwjaarsdagen die mesjes in bezit te nemen en veilig te bewaren, vooral indien een der gelukkige eigenaars van een mes bekend staat als opvliegend en vechtgraag.

Aan de „groote menschen” durven wij geen raad te geven, maar 't spijt ons, dat de *Sardinia* juist in dezen tijd ons eiland heeft overstroomd met goedkoope mesjes.

Schoolbezoek.

De verschillende leden der Schoolcommissie hebben in den loop dezer week de Openbare en Bijzondere Scholen bezocht.

De volgende week zullen de publieke examens en prijsuitdeelingen op de R. K. Fratersscholen plaats hebben.

Officieele Berichten.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 13 December, zijn benoemd in de commissie tot het afnemen in 1906 der examens, bedoeld bij de artt. 29 t/m 32 van de verordening, regelende het onderwijs in de kolonie Curaçao, de heer Administrateur der Schoolcommissie tot lid en voorzitter, en tot leden de volgende genoemde heeren: C. VAN BEERS, A. VAR IERLAND, M. DE LEAO LAGUNA, H. K. A. MICHELSEN, Mr. TH. I. A. NUIJENS en A. C. VERMEULEN.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

L. N. Bensabat, J. Daal, Guillermo Duarte, A. J. de Koning, Jacobo Delvalle Henriquez, J. J. de Windt & familie, H. de Windt en familie, Alfredo Freytes, Felicia de Estredez, Barcolina Harsoe, Catalina Ideal, Nelly Martens, Jacobo Martis, Elodia Nar, Adolfo Nestiatis, Juan E. Paris, Luis F. Paris A, Elias Ranco, Arthur Salton, Eduardo Senchi, Antan Sindhalm Russian Vessel Laura.

Aangeteekende stukken: A. Caprais a/b Joséphine, Enrique Cardoze c/o M. & J. Cardoze.

Niet voor verzending vatbaar: Diodoro Alvarado & familia (ubi?), F. W. Mellor, Philadelphia, J. S. Scheidelaar & echtgenoote, J. A. H. Scheidelaar & echtgenoote en S Scheidelaar & familie.

Muziek.

Woensdag a. s. des avonds om 7½ uur muziekuitvoering door de Kapel van de *Kortenaer* in het Paviljoen Wilhelmina, Molenplein, Otrabanda.

Oproer te Georgetown.

Het oproer op Demerara heeft geduurd van 1 — 6 December. Onmiddelijk stoomde het engelsch oorlogsschip *Sappho* er heen, die in den namiddag van 2 Dec. om 5½ voor Georgetown ten anker kwam. Dienzelfden dag had de politie reeds verschillende malen moeten vuren op de stakers, waarvan er 7 gedood werden en 17 gewond. Des middags om drie uren sprak de Gouverneur de menigte toe, beloofde alle grieven degelijk te zullen onderzoeken. Toen hierop Mr. WOOD DAVIS, door het volk zelf afgevaardigd tot den Gouverneur, allen aanspoorde rustig naar huis te gaan en ten teeken, dat men dit doen wilde de hoeden af te nemen, werd het volk zeer oproerig en riep: „Neen, neen.” En noch de kalmeerende woorden van hun afgevaardigde, noch de belofte van den Gouverneur niet meer te zullen vuren, was in staat de rust te herstellen. Men drong de openbare gebouwen binnen, sloeg ruiten stuk, viel voorbijgangers lastig, en hield de electrische trem tegen. De Gouverneur met zijn secretaris en andere autoriteiten moesten door een talrijk militair geleide omringd huiswaarts gebracht worden. Den 3den December kwam tegen 11 uur in den morgen ook de *Diamond* voor Georgetown. Samenscholingen werden nog wel gehouden, maar ernstige ongeregeldheden hadden niet meer plaats; dank zij het krachtdadig optreden der politie en het aanhoudend waakzaam patrouilleeren.

Buitenland.

BELGIE.

Over de quaestie der economische en defensieve vereeniging tusschen Holland and België, heeft de „Petit Bleu” de reeks van interviews geopend met Belgische autoriteiten. De heer Baie heeft vooreerst een onderhoud gehad met den afgevaardigde, Staatsminister Beernaert, afgevaardigde tevens bij het Hof van Arbitrage van Den Haag. Het idee is grootsch, schoon en zeer aanlokkelijk, zei de heer Beernaert. „Ik ontveins mij echter de moeilijkheden niet, die er aan verbonden zijn, onder andere de accijnsquaestie. Meermalen heb ik mij met den generaal De Beer Poortugael over de eischen van ons verdedigingsstelsel onderhouden. Aldus heb ik mij de opinie gevormd, dat een nauwe samenwerking onzer militaire krachten tegen iedere schending van Hollandsch of Belgisch grondgebied een machtigen dijk zou opwerpen. Daarom heeft een interparlementaire Hollandsch-Belgische conferentie mijn algeheele sympathie.”

Daarna volgt een interview met den heer Sam Wiener, Senator, liberaal. Ook deze verzekerde, de campagne met belangstelling gevolgd te hebben. De heer Wiener haalde de woorden aan van een Belgisch staatsman: „Iedere nationale afgekeerdheid wijkt voor groote politieke belangen. Tusschen Holland en België, welke zoolang samen hebben geleefd en wier vrije instellingen dezelfde zijn, is geen nationale afgekeerdheid maar een wederzijdsche vriendschap, liet hij er op volgen. Zonder twijfel mag België een verbond sluiten ter verdediging van zijn grondgebied. Dit punt is reeds sedert lang door bekwame Belgische rechtsgeleerden, o.a. River, Descamps Nys en ook door vreemden opgehelderd. Maar het schijnt niet, dat deze quaestie nu opgelost moet worden.” Hij wijst vervolgens op de vriendschappelijke verhoudingen tusschen Frankrijk en Engeland. De aaneensluiting van Holland en België blijkt onder meer dan één opzicht wenschelijk. De vrees voor een aanval is voor de beide landen dezelfde. De wet van den sterkste heerscht op 't oogenblik meer dan ooit. Ik heb de quaestie eerst van militair oogpunt uit besproken, opdat men, alvorens de ontwikkeling op gebied van handel en industrie te beschouwen, men eerst bedacht moet wezen op de verzekering van hun bestaan. Op economisch gebied completeeren de beide landen elkander op buitengewone wijze. Maar is een interparlementaire conferentie wel de weg om dit resultaat te bereiken? Beter is het, de zaak door eenige bekwame mannen, zonder politieke discussie voor te bereiden in de stilte van het bureau. Toch zou zulk een interparlementaire conferentie zijn nut hebben tot het wisselen van gedachten en het vaststellen van principen. Geen enkele mogendheid, welke onze neutraliteit heeft gewaarborgd, zou bezwaar zien in de voorgestelde vereeniging of ze moest hierbij een bijgedachte hebben. De mogendheden, welke het verdrag van Londen teekenden hebben verklaard, dat de scheiding der beide landen, welke zij zich gedwongen zagen uit te spreken, in hun oogen geen enkel motief deed verdwijnen, dat de vereeniging van 1815 had aanleiding gegeven. Aldus in hoofdzaak de heer Wiener. Summa summarum is hij een groot voorstander van de voorgestelde economische en defensieve vereeniging.

De heer Picard is ook voorstander van een interparlementaire conferentie. De vereeniging, die nog tot stand zou komen, is een geheel andere dan de politieke vereeniging voor 1830. Deze laatste is uit hoofde van 't karakter der beide volken niet goed mogelijk. Ofschoon Frankrijk, dat sedert 1815 een dozijn malen plannen ter annexatie te onzen opzichte heeft gekoesterd en dat, sedert het verdrag van Verdun tot honderd malen in ons land een inval heeft gedaan, op 't oogenblik voor ons weinig te vreezen is, is Duitschland tegenwoordig zoowel voor Holland als voor België te duchten, en wel, omdat zijn eigenlijke uitvoerhavens en zeemarkten Rotterdam en Antwerpen zijn.

Staande dit feit, is het gevaar voor annexatie niet ver verwijderd. Toch, zegt hij, zoude onze verdediging, al waren wij vereenigd, met het oog op de wondervolle snelheid van mobilisatie van het Duitsche leger, voor ons Hollanders en Belgen, die zoo weinig modern-militaire ontwikkeling hebben, de grootste moeilijkheden opleveren. Vestigen zijn tegenwoordig zoo goed als nutteloos. Een groote *moreele* kracht zou uit deze vereeniging geboren worden, en daarom ben ik er voorstander van.

De heeren Vandervelde en Van Rijswijck ontveinsden zich niet, dat er groote moeilijkheden aan het plan verbonden zijn. In princiep zijn ze er voor. Een verschil van meening echter hebben zij omtrent het nut van een interparlementaire conferentie. De heer Carton de Wiart is meer optimistisch gezind.

Mr. Troelstra, door den heer Eugéne Baie over de kwestie gepolst, liet zich volgens de „Petit Bleu” aldus uit:

„Ik zou mij met het princiep eener interparlementaire Conferentie slechts kunnen vereenigen met de vooropgezette bedoeling om over het lot van deze beide kleine Staten te beslissen. Daar zij geen verantwoordelijkheid dragen voor internationale conflicten rust op hen, dunkt mij, de taak het initatief te nemen tot algeheele ontwapening, om de dwaze vernielzucht der mogendheden tot staan te brengen......”

Jhr. J. U. van Nispen tot Sevenaer, de neef van den afgevaardigde van Nijmegen, zeide zijn interviewer o. m. het volgende:

„Ik geloof, dat vooral voor onze natie het isolement nadeelig is. Maar hoe gaarne wij er ook uit zouden willen komen, het is duidelijk, dat elke toenadering op economisch gebied op wederzijdsche concessies moet berusten (over de militaire kwestie achtte de heer van Nispen zich niet bevoegd, mede te spreken). Op het eerste gezicht zou men zeggen, dat onze toetreding tot de Duitsche „Zollverein” ons buitengewoon profijtelijk zou zijn geweest. Doch, wanneer wij het gedaan hadden, zouden we al even verstandig zijn geweest als de duiven van de fabel, die haar toevlucht zochten bij den sperwer. Blijft dus over: België. Ik geloof, dat onze belangen niet onvereenigbaar zijn en dat een reeks voorbereidende maatregelen, welke reeds practisch veel voordeel zouden afwerpen, den weg kunnen banen tot een economisch verbond.

De Duitsche federatie begon met een post-unie tusschen de Staten en drie maanden later kwam er tusschen de 37 Staten, welke zich er bij hadden aangesloten, een commer-

cieel verdrag tot stand. In dezen gedachtengang zou een interparlementaire conferentie tusschen Holland en België kunnen medewerken tot het verwezenlijken van de wenschen van velen, welke ook de mijne zijn. Wat mij betreft, ik zou de instelling van zulk een conferentie van harte toejuichen!"

Ook bevat de „Petit Bleu" een onderhoud met den heer dr. Kiewiet de Jonge, voorzitter van het „Algemeen Nederlandsch Verbond" Speciaal met het oog op de taalkwestie verklaarde deze een nauwere aaneensluiting tusschen de beide landen gaarne te zullen zien.

RUSLAND.

Over de Jodenvervolgingen in Rusland sprak onlangs tot een medewerker der *Neue Freie Presse* mgr. BELMONTI, de nuntius te Weenen.

Z. Excellentie verklaarde:

„Het spreekt wel van zelf, dat ik deze ontzettende gruweldaden streng moet verfoeien. Ik doe het als mensch en als priester en betreur het diep, dat het fanatisme zulke onmenschelijke afmetingen kan aannemen. In onzen zoo diep bewogen tijd houd ik in het bijzonder voor den plicht van alle priesters, waar zulke fanatieke bewegingen ontstaan, deze in de kiem te verstikken. Ik hoef wel niet te zeggen, dat jodenvervolgingen tegen den geest van het Christendom zijn.

De Pausen hebben zich in den loop der eeuwen herhaaldelijk tegen het uitbreken van het fanatisme, dat zich tegen de Joden keerden, uitgesproken. Ik herinner ook daaraan, dat de nu overleden kardinaal Manning, aartsbisschop van Westminster, toen Jodenvervolgingen in Rusland waren uitgebroken, zijn stem ter gunste der slachtoffers van dit fanatisme verhief."

— De toestand valt niet meer te overzien, de gevolgen van de meer en meer algemeen wordende ontevredenheid onder de bevolking, niet te berekenen. Spoor-, post- en telegraafdienst staan stil, matrozen, zoo wel als soldaten weigeren te gehoorzamen. Het fort van Riga is door opstandelin gen bezet, de gouverneur en overheden worden gevangen gehouden, geheel Lyfland en een gedeelte van Koerland verklaart zich afgescheiden van Rusland. Op de Beurs te Moskou heerscht een ware paniek, door algeheelen stilstand van zaken, zijn er verschillende bankbreuken en faillessementen. De Czaar erkent, dat de Regeering niet meer in staat is den opstand tegen te houden uit gebrek aan militaire kracht.

Graaf Witte heeft zijn ontslag genomen, in diens plaats is graaf Alexis Ignatieff benoemd, die echter kort daarop op last van den Czar gevangen genomen werd, beschuldigd een samenzwering te hebben gevormd om zich zelf als Dictator aan het hoofd der regeering te plaatsen.

Ingezonden Mededeeling.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1905.	Philad.	Marcb.	Carcas.	Zulia.	Philad.	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK	Nov. 25	Dec. 2	Dec. 9	Dec. 16	Dec. 23	Dec. 30
Komt aan te SAN JUAN	30		14		28	
Vertrekt van „	Dec. 1		15		29	
Doet CURAÇAO aan	3		17		31	
Komt aan te LA GUAIRA	4	9	18	23	Jan. 1	Jan. 6
Vertrekt van „	6	10	20	24	3	7
Komt aan te PTO. CABELLO	7		21		4	
Vertrekt van „	8		22		5	
Komt aan te CURAÇAO	9	11	23	25	6	8
Vertrekt van „	10	18	24	Jan. 1	7	15
Doet LA GUAIRA aan	11		25		8	
„ PONCE „		20		8		17
„ SAN JUAN „	15		27		10	
Komt aan te NEW-YORK	20	26	Jan. 1	9	15	23

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.
Vertrekt van CURAÇAO	Dec. 4	Dec. 11	Dec. 18	Dec. 25	Jan. 1	Jan. 8
Komt aan te MARACAIBO	5	12	19	26	2	6
Vertrekt van „	8	16	22	30	5	13
Komt aan te CURAÇAO	9	17	23	31	6	14

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.